

Едно прекъсване

Антония Скот си позволява да мисли за самоубийство само по три минути на ден.

За другите хора три минути може да са незначителен период от време.

Не и за Антония. Да кажем, че умът ѝ крие много конски сили под капака си, но главата на Антония не е като мотор на състезателна кола. Да кажем, че е способна на много цикли на обработка на информацията, но умът на Антония не е като компютър.

Умът на Антония Скот е по-скоро като джунгла – джунгла, пълна с маймуни, които скачат със страшна скорост от лиана на лиана и отнасят разни неща. Много маймуни и много неща, които се люлеят във въздуха и си оголват зъбите.

Ето защо за три минути – със затворени очи, седнала на пода с кръстосани боси крака – Антония е способна да изчисли:

- скоростта, с която тялото ѝ ще се блъсне в земята, ако скочи от прозореца срещу нея;
- милиграмите пропофол, необходими за постигането на вечен сън;
- времето и температурата, при която трябва да стои потопена в ледено езеро, за да може хипотермията да направи невъзможно биенето на сърцето ѝ.

В тези три минути Антония планира как да се сдобие с контролирано вещество, каквото е пропофол (като подкупи някой болногледач), и как да разбере къде е най-близкото ледено езеро по това време на годината (Лагуна Негра, Сория). Предпочита да не мисли как скача от своята мансарда, защото прозорчето е доста тясно, а подозира, че отвратителната храна, която ѝ сервират в болничното кафене, се лепи директно върху бедрата ѝ.

Трите минути, в които мисли как да се самоубие, са нейните три минути.

Те са свещени.

Те са това, заради което все още е с ума си.

Ето защо никак, ама никак не ѝ харесва, когато непознати стъпки, три етажа по-надолу, прекъсват ритуала.

Не е някой от съседите – би го познала по начина, по който се качва по стълбите. Не е и куриер, неделя е.

Който и да е, Антония е сигурна, че идва при нея.

А това съвсем не ѝ харесва.

ПЪРВА ЧАСТ
ЙОН

– В нашата страна – каза Алиса все още запъхтяна –
обикновено ще стигнете някъде другаде, ако тичате
много бързо, дълго време, както тичахме ние.
– Много е бавна вашата страна! – отвърна Царицата. –
У нас, виждаш ли, тичаш, колкото можеш, за да оста-
неш на същото място. Ако пък искаш да идеш другаде,
трябва да тичаш два пъти по-бързо.

Луис Карол¹

¹ Карол, Луис. Алиса в страната на чудесата и в огледалния свят. С.: ИК „ПАН ’96“, 2004. Прев. Стефан Гечев, Лазар Голдман. – Б.пр.

1.

Една поръчка

Йон Гутиерес не обича стълбите.

Не става дума за естетика. Стари са (сградата е от 1901 година – забеляза го, когато влизаше), скърцат и са вдлъбнати по средата след сто и деветнайсет години употреба, но са здрави, добре поддържани и лакирани.

Светлината е оскъдна, а трийсетватовите крушки, висящи от тавана, служат само за да направят сенките по-плътни. Докато се изкачва, под вратите се процеждат непознати гласове, екзотични миризми, странна музика от странни инструменти. Намираме се в „Лавапиес“ в крайна сметка, неделя следобед е и приближава време за вечеря.

Нищо от това обаче не притеснява Йон във връзка с тези стълби, защото Йон е свикнал да си има работа с неща от миналия век (живее с майка си), с тъмни места (гей е) и с чужденци със съмнителни доходи и в съмнително положение (полицейски инспектор е).

Това, заради което на Йон Гутиерес му е кофти, е, че трябва да изкачва тези стълби.

Проклети стари сгради – мисли си Йон. – Няма място да се сложи един асансьор. В Билбао това не би се случило.

Не че Йон е дебел. Поне не толкова дебел, че комисарят да му обърне внимание. Инспектор Гутиерес има торс

с форма на бъчва, в комплект с две ръце. Отвътре, макар по нищо да не личи, има мускули на *хар̀ихасоцайè*². Вдигането на двеста деветдесет и три килограма е негов личен рекорд – ни повече, ни по-малко, и то без да тренира много, само като хоби. За да прави нещо в събота сутрин. За да не го бъзикат колегите, задето е педал. Билбао си е Билбао и полицаите са си полицаи, а на много от тях манталитетът им е по-стар от тия проклети стогодишни стълби, които Йон изкачва с такова затруднение.

Не, Йон не е достатъчно дебел, за да му се кара шефът, а и комисарят има по-сериозни причини да го скастри. Да го скастри и да го изхвърли. Всъщност Йон е отстранен от работа и не получава заплата, *официално*.

Не е толкова дебел, но бъчвата на торса му е качена върху два крака, които – за да ги сравним с нещо – изглеждат като клечки за зъби. Така че никой с ума си не би нарекол Йон пъргав човек.

На третия етаж Йон открива чудо, изобретено от предците – място за почивка. Скромна дъска с форма на четвърт кръг, закована в един ъгъл на стълбищната площадка. Изглежда му като рай и той се свлича върху нея. За да успокои дишането си, за да се подготви за една среща, за която няма никакво желание, и за да размишлява върху това как, по дяволите, животът му успя да се прецака толкова бързо.

В каква каша съм се забъркал – мисли си той.

² *Harrijasotzaille* – баска дума, с която се назовават участниците във вдигането на камъни – традиционен баски спорт, при който двама играчи се състезават, като вдигат от земята на рамо камъни с различна форма, тежест и размер. През 2001 г. е поставен рекорд с вдигането на камък, тежащ 329 кг. – Б.пр.